

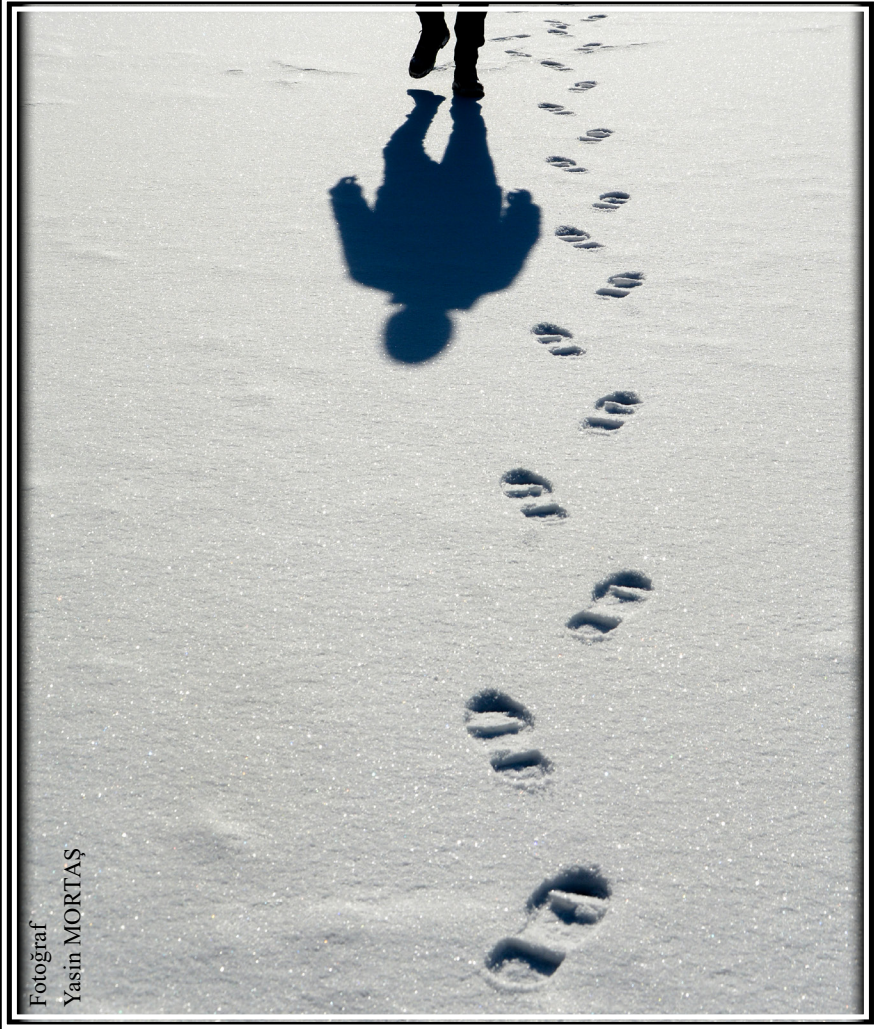

Salkım Söğüt

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN: 3023-8757

Yıl: 4 Sayı: 31 - Şubat/2026

Fotoğraf
Yasin MORTAŞ

Gülşah DEMİRCİ ● Tayyib ATMACA ● Lütfi BİLİR ● Ali BÜYÜKÇAPAR ● Hanifi YILMAZ

Mesut BİLGİNER ● Tezay TEZCAN AKKURT ● Tuğba TEZCAN AKKURT ● Mustafa IŞIK

Gülçin Yağmur AKBULUT ● Özlem POLAT ● Maşide AYDOĞAN DİNÇER

Meryem YARDIMCI KÜÇÜK ● Faik KUMRU ● Cemal KARSAVRAN

Rabia DURMUŞ ● Hanifi YILMAZ / Ali AVGIN

Salkım Söğüt
Edebiyat Dergisi

Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat
Derneği adına
sahibi ve

Yayın Yönetmeni
Ali AVGIN

Yayın Kurulu
Lütfi BİLİR
Ali AVGIN

Zekeriya ÇAKABEY
Tezay TEZCAN AKKURT
Tuğba TEZCAN AKKURT

Kapak Fotoğrafi
Yasin MORTAŞ

Dergi Tasarım-Uygulama
Mehmet Sait AVGIN

İletişim
05322818584
www.mesder.org.tr
mesder4646@gmail.com

Adres
Tavşantepe Mahallesi
Esentepe Konutları Bitişiği
Onikişubat/Kahramanmaraş

ISSN: 3023-8757

Yıl: 4 Sayı: 31
Şubat 2026

Dergide yer verilen yazı
ve fotoğrafların hukuki
sorumluluğu ürün
sahibine aittir.

Edebiyatın bereketli topraklarına, umudun rüzgâ-
rıyla savrulan taze bir tohum daha bıraktık. Salkım
Söğüt, dördüncü yaşının şafağında, otuz birinci kez
dallarını okurun zihnine ve gönül ferahlığına bir se-
rinlik gibi uzatıyor. Zamanın hoyrat bir nehir gibi akıp
gittiği, gürültünün hakikati boğmaya yeltendiği bu
uğultulu çağa inat; biz yine sükûtun asaletine sığındık
ve derinliğin izini sürdük.

Bu sayımızda, bir salkım söğüdün suya eğilişindeki
o mahcup zarafeti, köklerindeki kadim dirençle har-
manladık. Zira biliyoruz ki; her sahih mısra fırtınada
kuytu bir sığınak, her samimi deneme ise insanın ken-
di iç derinliklerine doğru çıktığı seferde bir pusuladır.

Bir Müjde, Bir Menzil...

1 Şubat 2023 tarihinde ilk filizini veren dergimiz,
bugün yeni bir mevsimin eşliğinde duruyor. Salkım
Söğüt, Mart-Nisan sayısından itibaren dijitalin sınır-
larını aşarak, kâğıdın o kadim kokusuyla buluşacak ve
iki ayda bir basılı yayın hayatına "merhaba" diyecek.
Mürekkebin kâğıtla vuslata ereceği bu yeni dönemin,
edebiyat iklimimize taze bir nefes ve hayırlar getirme-
sini temenni ediyoruz.

Hüzün ve Ümit Arasında

Dergimizin yeni yaşını karşılarken, kalbimizin bir
yanında da "asrın felaketi"nin silinmez izlerini taşı-
yoruz. Yıl dönümü vesilesiyle o büyük acıyı yürekle-
rimizde yeniden hissediyor; depremde yitirdiğimiz
canlarımıza Allah'tan rahmet, geride kalanlara sabr-ı
cemil diliyoruz.

"Dalları yere değen her ağaç, göğün yükünü hafif-
letir."

Bu kadim şuurla; kelimelerin gölgesinde serinlemek
ve aynı gökyüzünün altında daha nice sayılarda, daha
gür dallarla buluşmak ümidiyle...

ALİ AVGIN
Kahramanmaraş Edebiyat
ve
Sanat Derneği Başkanı

SON TİRAT: BÜYÜK K'AYIP

(2023 MESDER-MADO Deprem ve yaşam Konulu Ulusal öykü yarışması İkincisi)

*“Nehirler denizde kayboldukları gibi,
erdemler de çıkarda kaybolurlar.”*

François de La Rochefoucauld

“Ben bir tarihçi değilim, politikacı hiç değilim. Hatta tüm o gösteriş bu-
dalası, monarşi yanlısı, kendini soylu
zanneden, cepleri dolu, vicdanları boş,
sözde aristokratlar arasında gayet sı-
radan sayılacak biriyim. Evet, size bu
topraklar üzerinde olanları kendi dilim
döndüğünce uygun sözcüklerle anlat-
maya çalışacağım. Uygun diyorum,
çünkü bu topraklar üzerinde olanlar
bazı sözcüklerin sözlüklerden teker te-
ker kaybolmasıyla başladı. Lütfen bana
başkalarının yaptığı gibi deli etiketi ya-
pıstırmayın. Kabul ediyorum, üst üste
yaşanan kepezeliklerin karşısında akıl
sağlığımızı koruyabilmek büyük mezi-
yet olarak görülüyor. Ama hayır efen-
dim, gözlerim de yaşıma göre gayet iyi
görüyor. Gittikçe büyüyen ihtirasın,
insanın içinde nasıl bir canavara dö-
nüştüğünü ve kendisinden başka hiçbir
şeyi düşünmeyip her şeyi nasıl da silip
süpürdüğünü görmemek ya da anla-
mamak tuhaf olurdu. İşte bu dizginle-
nemeyen canavarın ağzından akan su-
lardan bazı sözcükler de nasibini almış
olmalı ki sözlüklerden silinmeye, teker

teker kaybolmaya başladılar.

Sözlük sayfalarından ilk kaybolan
'ayıp' oldu. Önce bu sessiz kayboluş
küçük hayatlarımızda sezilmedi, ne
de olsa daha çok sözcük vardı. Fakat
çok değil, kısa bir süre sonra bu kay-
boluşla beraber başka sözcüklerin de
eksikliğini hissetmeye başladık. Birta-
kım zatlarla sahip olunan kan bağının
liyakatten üstünlüğünü kabul etmemiz
gerekti. Vazifelerini görmek için ceple-
rini gösterenler, vazifelerinde kalmak
için başkalarına acımasızca iftira atan-
lar, yine vazifelerinde yükselmek için
birtakım zatlara dalkavukluk edenler
çoğaldı. Gösteriş, alkış topladı. Tevazu,
hor görüldü. İkiyüzlülük, hayatta kal-
mak için en gerekli erdemlerden oldu.
Birileri servetlerine servet katarken,
diğerleri gittikçe fakirleşti. “Özgürlük!”,
“Eşitlik!” diye bağırınlardan şansı ya-
ver gidenler farelerin oynadığı zindan-
ları boyladı, diğerleri ise gıyotinin o so-
ğuk, keskin metaliyle tanıştı. Kan, daha
çok kan getirdi. Yasaklar geldi, vergiler
bindi, bazı çıkarlar devreye girdi, her
gün ödenen bedeller daha da ağırlaştı.

Var olmanın dayanılmaz ağırlığı altında ezildikçe sustuk, zorbalıkla susturulduk. Ve biliyorduk ki hiçbir ama hiçbir bu toprakların kaderi değildi...

Benim kim olduğumu boş verin. Bir nefeste ard arda dizdiğim cümleler zamanın değil, çürüyen insanlığın ayıbıdır. Bahsettiğim sözlük ise, vicdan sözlüğüdür. O sözlük, kayıp vermeye devam ederse tarih değişse de tarihe not edilenler değişmeyecektir. Asıl felaket budur.”

Son cümlemi söyler söylemez, üzerime çevrilmiş ışık söndü ve salondan daha önce duymadığım ölçüde bir alkış koptu. Kapatılan sahneler, kısıtlanan bütçeler, ardı arkası kesilmeyen sansürler derken büyük bir çabayla, bin bir zahmetle hazırlandığımız oyunun ilk gösteriminin sonuna gelmiştik. Tiyatronun karın doyurmadığı gerçeğiyle yapılan baskılara daha fazla dayanamayacağım hissine kapılmam son zamanlarda daha çok hatırlatır olmuştu kendini. Mücadele etme gücünü kendimde bulabilmem için her defasında oyun sonlarındaki o büyülü anı içime çekmem gerekirdi. Yine aynı duyguyla gözlerimi kapadım, sergilemiş olduğum performansın seyircide yarattığı coşkuyu sadece dinlemek istedim. “Bravo!” sesleri eşliğinde gözlerimi tekrar açtığımda, sahne ışıklandırılmıştı. Beni ayakta alkışlayanların karşısında hissettiğim gurur, üzerimdeki yorgunluğu bir çırpıda silip atmıştı. Diğer arkadaşlarla beraber selamımızı verip küçük ama bizim için birçok anlama ev sahipliği yapan sahnemizden, birtakım kaygılarımızı yüzlerimizdeki tebessümlerimizin ardına saklayarak indik. Bir perde daha kapanmıştı.

Üzerimi değiştirmek için sahne arkasında ilerlerken cıvı cıvı bir ses tonuyla karşılaştım.

—Bu oyunun tutacağını az buçuk tahmin edebiliyordum, ama sahnedeki duruşun, ses tonun, hele hele son tiradın harikaydı Deniz ağabey! Sahne yıkıldı resmen! Daha büyük sahnelerde daha çok insan seyretmeli seni! Hiç vazgeçme, olur mu? Tebrikler!

—Ah, küçük hanım, teveccühünüz!

Teşekkür ediyorum. Sen de hep benim seyircim ol, olur mu?

Önünde eğilip selam verince yanakları pembeleşti Nehir’in. Gülümsememle beraber onun da yüzünde tekrar bir tebessüm çiçekleniverdi.

—Deniz ağabey, bu oyunu yazanla aynı toprakları paylaşıyoruz sanırım, ha ne dersin?

Kıkırdamasının üzerine göz kırparak geçtim yanından. Sonra dönüp seslendim:

—Beni bekle, eve geçerken seni de bırakayım.

—Tamam, hem biraz daha oyun üzerine konuşuruz.

Buraya ilk geldiğinden kısa bir süre içerisinde sevdirmişti kendini Nehir. Belki de hep bir kız kardeşim olmasını istediğimden daha çabuk benimsemiştim onu. Hem akıllı hem de sevecen bir kızdı. Karın tokluğuna ışıklara yardım eder, yeri geldiğinde dağınıklığımızı toparlar, ortalığı temizlerdi. Fırsat buldukça tiyatroya dair sohbet ederdik onunla. Sorularına cevap verirdim, keyifle dinlerdi beni. Öğrendiğim kadarıyla geçtiğimiz ay babası ekonomik kriz sebebiyle işten çıkarılmıştı. Sınavlardan aldığı yüksek notlarla göz dolduran başarısına rağmen ağabeyi bir türlü mülakatlardan geçememiş, bu anlamsız döngüden sıkılarak en sonunda askere gitmek zorunda kalmıştı. Annesinin sağlığı da pek yerinde değildi, kendişlerini ancak görebiliyordu. Pek de iç açıcı olmayan durumlarına rağmen çakmak çakmak bakan gözlerindeki yıldızların parıltıları solmamıştı Nehir’in. Üzerine bastıran ani çöl iklimine rağmen adına yaraşır şekilde kurumamak için direniyordu.

Büyük bir mutluluğu bölüştüğümüz o gecenin ilk saatlerinde kuruttular Nehir’i, soldurdular gözlerindeki yıldızları. Dört duvar arasında sıkışıp kaldı gülümsemesi. Çıkarların dünyasında birilerinin kurbanı oldu daha yetişkinliğe erişememiş bedeni. Adına depresim dediler, yüzyılın felaketi! Yetmedi ka-

der demeye çalıştılar, Allah'ın takdiri! Ve Nehir gibi nicesi, binlercesi o gece saniyeler içerisinde yitip gitti.

Büyük bir gürültüyle sarsılan binaların dışına zor attık kendimizi. Hiç bitmeyecek sandığımız, sabah aydınlığına kavuşmadığımız, zifiri karanlık bir geceydi o gece. Bazı evler, küçücük bir anın içinde taş olup toprağa karışmıştı. Bazıları ise yıkılmamak için şefkat aracasına yanındakinin omzuna yaslanmıştı başını. Bazı evler ise ayakta kalmayı başarmıştı başarmasına da yukarıdan tüm bu olup biteni tedirginlikle seyredirken iki yana sallanmaktan alıkoyamıyorlardı kendilerini. Korkunun kara bir yılan gibi çöreklediği yüzler vardı etrafımızda. Çaresizlik bir peçe olup örtüvermişti üzerimizi. Ağlamalar, çığlıklar, sinir krizleri, donup kalmalar, baygınlıklar... Zamanın bıçağı, etimize dayanmıştı, geçen her dakika enkaz altında kurtarılmayı bekleyenlere bir ihanet, başlarında bekleyen sevdiklerine ise bir tehditti. Beklemek, o gece tüm zamanların en uzun eylemiydi.

Sesim kısıldı ağlamaktan, feryat figan yardım dilemekten, tırnaklarım kırıldı, ellerim parçalandı taş eşelemekten. Dakikalar saatlere evirildi, saatler günlere... Olmadı, yapamadım! Her geçen gün ihmalkârlıkla, basiretsizlikle, tehditlerle, hırslarla, çıkarlarla daha çok sarsıldık, daha çok, daha da çok... Her gelen kayıp haberi canımızdan bir can daha götürdü. Doğal bir afetten daha kötü bir felaket varsa o da insanın elinden çıkma, insan üretimi bir felaketti. İnsan olmanın erdemlerini taşıyamamak diye bir insan zayıflığı vardı. Bu bir oyun değildi! Perde çoktan kapanmıştı, ışıklar sönmüştü. Hayat sahnesinde insan en çok kendine göçtü!

“...Benim kim olduğumu boş verin. Bir nefeste art arda dizdiğim cümleler zamanın değil, çürüyen insanlığın ayıbıdır. Bahsettiğim sözlük ise, vicdan sözlüğüdür. O sözlük, kayıp vermeye

devam ederse tarih değişse de tarihe not edilenler değişmeyecektir. Asıl felaket budur.”

Son cümlemi söyler söylemez, büyük bir sessizlik oldu. Yıkılan tiyatromuzun ve ağır hasarlı evlerimizin ardından arkadaşlarımızla beraber bizim de uzun bir süredir yuvamız olarak görmek zorunda kaldığımız, ortak bir sefaletin kol gezdiği çadır kentte sergilediğimiz oyunumuzu üstlerindeki battaniyeye sarılıp seyreden yüzlerce kişi, acının çentik attığı yüzlerinde benzer bir ifade taşıyordu. Gözlerinin içerisinde kıvılcımlanan aynı öfke, aynı hayal kırıklığı, aynı özlem beni selamlıyordu o an. İliklerime kadar hissettiğim o kısa sessizlik anından sonra çok büyük bir alkış duyuldu, genç-yaşlı fark etmeksizin iki avucun arasına sığmıştı tüm söylenmek istenilenler. Ön sıralarda küçük bir çocuk, çıplak ayaklarını çamurlu zemine vurarak tempo tutuyordu alkışa, iki kolu da kopmuştu. Yanlarındaki boşluğa dalıp gidenler vardı, eksilen aileler, varlıkları bir fotoğraf çerçevesinde kalanlar... Gözlerimde yaşlarla tüm o kayıpları beraber göğüslediğimiz insanların önünde saygıyla eğildim. O kara geceyle birlikte tam orta yerinden çatlayan hayatlarımıza nasıl tutunacağımızı bilmezken, unutulmanın, göz ardı edilmenin ağırlığını sırtlanmışken şimdi yine sahnede idim. “Gözümüzdeki perde açılıyordu şimdi! Asıl felaketi görme zamanıydı! Vicdan sözlüklerinden sözcükler kaybolmamalıydı artık! O sözcüklere her zamankinden daha çok sahip çıkmalıydık! Diren Deniz! Aydınlık yakın!” diye geçirdim içimden. Beni seyreden insanlarla tekrar göz göze geldiğimizde yaşlı gözlerimizde asılı kalan umut pırıltıları ile yaralarımızı biraz olsun sarabildiğimiz inancını yanıma alıp indim o çatısız, duvarsız sahneden.

Nehir de hafızamda akıp çağlayan tebessümünle seyrediyordum beni, tüm benliğimle hissediyordum, bir yere kaybolmamıştı. Ne de olsa nehirler, denizlerde yaşardı!

YOL DÜŞLERİ

gün dağların arkasına
ha saklandı saklanacak
her günümü bir kirmene
sardım artık gidiyorum
açılan gül yaprak döktü
ne kaldı ki koklanacak
koydum ortaya dengimi
sardım artık gidiyorum

kimi zaman kısa diyor
kimi zaman uzun diyor
kiminin karnı doymuyor
kimi gözyaşın içiyor
kimi dünyadan kaçıyor
kimi dünyayı seçiyor
kafa yoracağım kadar
yordum artık gidiyorum

erken gelen erken gitmez
sırası gelenler gider
söz bilenler sözün söyler
bilmeyenler bühtan eder
içime bir ayna tuttum
içim dışımdan da beter
gönlümü yarın yoluna
serdim artık gidiyorum

dost diye sırtım verdiğim
kalelerim bir bir düştü
savruldu sevdanın külü
yüreğime çingü düştü
yalan dünya tapusundan
iki metre bir yer düştü
üç tekbirle bir namaza
durdum artık gidiyorum

İÇDENİZ (I)

İçinde
hepsi birbirine benzeyen
-tıpkı insanların parmak izleri gibi-
hiç de birbirinin aynı olmayan
balıkların yaşadığı
kuytu
ve mahrem koylardan
ince bir duman gibi sızan
billur kaynakların
ve yücelerden ılgıt ılgıt eriyen
karların beslediği
içinde milyarlarca canlıyı besleyen
bir büyük çanak içreyim, bilseniz.
Ben, izbe bir içdeniz.

Üstünde kartalların yuva yaptığı
haşin kayalar
bir zamanlar
tiranların zulmünden kaçıp
insandan uzak
Tanrı'ya yakın doruklarda
saklanmış manastırlarda
münzevilerin yaşadığı
gece olunca kapkara
gündüzleri birer ateş topu
sıradağlarla çevrilmişim
çepe çevre, bir görseniz.
Ben, kuşatılmış bir içdeniz.

Ardıç kuşlarının özenle diktği
çivi geçmez
kurt işlemez
susamış
ve içtikçe suyu
kurşun gibi ağırlaşmış

ardıç sütunlara oturtulmuş
yüzlerce yıllık iskelelerim var
asırlara meydan okurlar, görseniz.
Ben, insanlık tarihi kadar eski bir iç-
deniz.

Yüzlerce kez rüzgârlarla savaşmış
çemberinden geçmiş fırtınaların
boyası dökülmüş
ahşabı eskimiş
dalgakıranların gerisinde
bir yavuklu sabrıyla bekleyen
teknelerim var.
O yavuklular ki
nasıl tevekkül ile beklerler sevdiklerini
bir bilseniz?
Ben. tevekkül yüklü bir içdeniz.

Ne katliamlar gördüm
ne kanlı savaşlar
bende yıkadılar kanlı ellerini.
Ellerinden daha kirliydi yürekleri.
Ne âşıklar boğduruldu sularımda
ne töre kurbanı genç kızlar.
Suskun sularıma kundakladım
tanıklık ettiğim acıları.
Görseniz gördüklerimi, ürperirdiniz
ben, ben insanların kirlettiği içdeniz.

Duydum
başka denizler varmış atlaslarda
onlar paylaşırlarmış
sevinçlerini, kederlerini
boğazlarla
kanallarla.

İÇDENİZ (II)

Serinletirlermiş
köpüklü dalgalarıyla birbirlerini.
Onlarla kucaklaşmayı
nasıl özlerim
bir tahmin edebilseniz
ben, kaderine terk edilmiş bir içdeniz.

Dili ayrı
dini ayrı
kültürü farklı
bir dolu ülkem var sahillerimde
ben sevgiyle yaklaşırım hepsine.
“Sudan bahane” mi olur demeyin
onlar sudan bahanelerle
düşman oluyorlar birbirlerine.

Hep hüznendirir beni
güneşin, batarken ufukta
sularına yansıttığı kavun içi manzara.
Her gece oynasır durur ay ışığı
delişmen yakamozlarımda.
Ama yine de bir burukluk var içimde
yalnızlık çekerim, siz bilmezsiniz.
İç çekerim, iç çekerim gece gündüz
ben, içli bir içdeniz.

Önceleri çok takıyordum kafama.
Bir gün sahilime
gözleri ufku tarayan
bir şair geldi
ve bana üzülmememi söyledi.
Şairlerin de olurmuş mutlaka
içinde bir denizi.
İşte, o gün bu gündür
ben de öyle teselli ediyorum kendimi.

TEPELİ TOYGAR

Elest Bezmi sarhoşuyum
Tepeli Toygar adım
Mühürlere kazılı başımda bin bir sızı
Mavera ülkesi düşlerimde kaldı

Hayat ağacının yaprakları savruluyor
Fırtına ha başladı ha başlayacak
Gök gürlemesine karışırken çığlıklar
İri damlalar kanatlarıma vurur

Yeryüzü sürgününe mahkum leylaklar
Kelebek esintilerinde hayat
Cebrail'in kelimelerinde saklı

Gün doğuyor demir parmaklar üstüne
Tozlu badem dalları
Billur mavilikler duru kaynaklar
Şarkıma eşlik etti
Dergah'a vardım
Şeyhim Galip esrük demler meftunu
Mumdan kayıklar ateş ırmakları
Kızılçık taneleri kıyameti taşıyordu
Uzattım kanatlarımı aşka dokundum
Kayalar çiçek açtı
"Ah minel aşk" nidaları aleme saçıldı

YETİM ŞİİRLERİN ŞAİRLERİYİZ

Biz yetim kalmış şairlerin şiirleriyle büyüdük
Ninnilerimiz hüseyini şarkılarımız hüzzamdı
Yunus ilahileri süslerdi seher vaktini
Bâd-ı sabâ gibi yayılırdı ana yüreğinden
Birkaç damla düşer tesbih çeken ellere
Şu nazlı duaları yok mu salihlerin
Bir şiir halinde medet olur dillere

Ondandır mevsimler hazan seyrinde
Biz yetim kalmış şiirlerin şairleriyiz
Hep hüznün düşer mısralarımıza
Bir vefa güldürür gurbet halimizi
Bir selam gelse uzun yıllar ötesinden
Bir inşirah olur ruhuma canlanır mazi
Küller alevlenir aşkın her nağmesinden

Çözmek mümkün değil kader sırrını
Bir kez yaralanırsa garip yüreğin
Mısralar deftere elemeler yükler
Âh şu yanık türküler bir kırık saz bekler
Vuslata ermeyen güz gülleriyiz
Çoğu zaman suskun bülbüller gibi
Biz yetim kalmış şiirlerin şairleriyiz

AŞKSIZLIK HELAL Mİ?

Ey aşıkları perişan eden güzel,
Gönlümü çaldın da yerine ne verdin?
Kul hakkına rağmen hırsızlık helal mi?
Varımı yoğunu yele verdin?

Ey humar gözlü, aşksızlık helal mi?
Sen varken burada, yalnızlık helal mi?
Sana ne desem arsızca gülüp geçtin,
Sevilenlere arsızlık helal mi?

Ne desem, hep gayretim nafile,
Esrik yüreğim bekler beyhude,
Dîvâne'ye bütün bunlar reva mı?
Bir barışık bir dargınlık helal mi?

DEĞİRMEN

Usul usul öğütür ömrümüzü değirmen
Takvimin yaprakları gazel gibi dökülür
Feri sönmüş gözlerim uzaklara dalar da
Mazinin bahçesinde bir goncaya takılır
Kokusuyla mest eden tazecik bir gül dalı
Kuruyunca ne çare köklerinden sökülür
Tüketir sermayeyi fani uğruna insan
Sanır ki bir meydana tunç heykeli dikilir
Doğru söyler aynalar bir zalim avcı zaman
Vakit daraldığında tüm gemiler yakılır
Rengi solar âlemin mevsim hazan olunca
Dayanır kış kapıya sular bile çekilir
Göz açıp kapamadan uçar gider gençliğin
Yorulur da tende can, bileklerin bükülür
Bilmezler bu hikâye oyun ve oyalanma
Sur'a üflenir birgün dağlar bile yıkılır
Usul usul öğütür ömrümüzü değirmen
Takvimin yaprakları gazel gibi dökülür

RÜYA

Katar katar çiçekler iniyor,
Akşamın gazellerle dolu mecalsiz yüzüne.
Menevşeler, begonviller, güller...
Acının mahremiyeti yenilmiş mutluluğa.
Söylesene güneş!
Hangi dünyevi zafer bu, senin ışığını gölgede bırakan?
Arza sunulmuş hangi dua, rahmet kapılarını sonuna kadar açan?
Masum bir çocuk edasıyla gülümsüyor her yeni gün,
Tarih ulvi kapılarını kapatıyor mezalime.
Çevrilen sayfaların hışırtısı rüzgâra teslim,
Beyaz, huzurlu, mütebessim...
Sanırsın bayram var,
Katar katar çiçekler iniyor,
Akşamın gazellerle dolu mecalsiz yüzüne.
Menevşeler, begonviller, güller...
Solgun yüzü pespembe oluyor çocukların,
Uçurtmalar özgür, kafesi açılıyor kuşların.
Anneleri yıldıramadı karanlığın dehşeti,
Babaları ezemedi hasmın zulmeti.
Ey kahraman asker!
Bu zafer senin.
Bu zafer elekten geçen güzidelerin.
Katar katar çiçekler iniyor,
Akşamın gazellerle dolu mecalsiz yüzüne,
Menevşeler, begonviller, güller...

GÖNLÜM

Gönlüm hicranına inleyen neydi
Sırrıyla yanandan sönen olmadı
Gönlüm Cam-ı Cem'de içilen meydi
Dudağa değende kanan olmadı

Gönlüm divaneydi viranelerde
Gurbeti yaşardı kâşanelerde
Bülbüle nağmeydi teranelerde
Goncagül dalına konan olmadı

Gönlüm perde olup inerdi göze
Sükûttan serinlik katardı söze
Ağyara muhacir, ensardı öze
Vuslata buraktı, binen olmadı

Gönlüm sıla bilmez seferi idi
Kırılmış kalplere müşteri idi
Âlemin bahasız cevheri idi
Dehlizden almaya inen olmadı

Gönlüm sefineydi kışa yol alan
Hayret deryasına yârensiz dalan
Göçmeden nedamet yaşıyla dolan
Abıkevser idi sunan olmadı.

KIRIK ŞAMDAN

Bir kez dönüp bakabilseydin kırmızı elbisenin bana da çok yakışmış olduğunu görebilecektin. Bukleli saçlarıma takılmış çiçekli tokaları da... Dilinden kanatlanmış aşk örgülü sözcükleri duyabilseydim o zaman susardı çeyrek asırdır süren sessizliğim. Başımı gökyüzüne kaldırıp yeniden izleyebilirdim, kuşların süzülüşlerini.

Hani son bir umuttu, son bir umut... Gün doğumu vaktinden birkaç saat öncesine kurdum bugün çalar saatimi. Her sabah yaptığım gibi kahvaltını hazırladım. Seni işe uğurladıktan sonra kendimi sokağa attım. Mağazaları alışveriş merkezlerinin en kıyıda köşede kalmış tüm işyerlerini dolaştım. Tüm vitrinleri titizlikle inceledim. Uğramadığım bijuteri, parfümeri dükkânı kalmadı. Son mekânım şehrin en gözde, en ünlü kuaförüydü. Evin temel ihtiyaçları için marketleri ve manavları da gezdim.

İçimde fiyonklu şarkılar dolaşıyor, cebimde taze umutlar taşıyordum.

Yürüyen merdivenlerden bir yukarı bir aşağı inip çıkacak kadar kıpır kıpır ve bir o kadar da heyecanlıydım. Bir varmış bir yokmuş türünden masallar geziniyordu zihnimde. Sevginin bir zaman tüneline, yıllar yıllar öncesinden unuttuğum yerden, geleceğini umut ediyordum. Kış soğuklarından uyanan bahar dalları gibi yeniden filizlenmeyi ne kadar da çok istiyordum.

Alışverişten döner dönmez mutfağa girdim. En sevdiğin yemekleri, tatlıları yaptım. Mum ışığı altında yenmek üzere, sevgiyle katıklaştığım krallara layık bir sofraya hazırladım. Oya işlemeli masa örtüsünü serdim. Misafirlik yemek takımlarını koydum masaya. Çiçekli peçetelerle çiçekler yaptım masanın muhtelif yerlerine. Saati unutmuştum, zaman epey ilerlemiş. Yeni aldığım kırmızı jilemi giydim. Evliliğimizin ilk senelerinde aynı modelin mavisi vardı, sen çok severdin. Kalın, canlı, parlak saçlarımı topladım. Abartıya kaçmadan birkaç fırça vurdum

yüzüme, kirpiklerime rimel.

Seni beklerken geçmiş zamanların sineması oynamaya başladı odanın duvarlarında. Üniversite yıllarında başlayan aşkımız, okul bittikten bir sene sonra evlilikle sonlanmıştı. Gözlerime değil, gözlerimin içindeki ışığa bakardın sanki. Eriyip giderdim gözlerinin nârında. Uykusuz düşlerin içine girer, menevişli bir uçurtmanın ipliğiyle ve gözlerimizle sarılırdık birbirimize. Yanımdayken dört yanımda çiçek bahçesine dönerdi.

Peşin mi ödemiştin bana olan sevgini? Yıllara bölsen olmaz mıydı? Bitti mi kitabında bana açacağın yeni sayfalar. Oysa bende hiçbir şey değişmedi. Avucumda atan hâlâ senin yüreğin. Bana bakmıyor, beni işitmiyor, benimle konuşmuyorsun. Bana kör, bana sağır, bana dilsizsin. Anlatınca duymuyor, sarılınca sarmıyorsun.

Öyle kuvvetli özledim ki seni. Sancılarımı sığdıracak yer, hasretini hafifletecek ilaç bulamıyorum. İlacın da çarenin de sende olduğunu anlamak istemiyorsun. Ruhunu soyunmuşsun. Sadece tenden ibaretsin. Hangi ara bu kadar kayıtsızlaştın. Sevgiyle ördüğümüz demir zırlı duvarı, balyoz darbeleriyle yıkıp hiç acımadan darmadağın ediyorsun. Öldürmüyor, lakin günden güne tüketiyor, tükettiğini de görüyorsun, görmek istemiyorsun.

Nihayet kapıya ilıştirdiğin anahtar sesini duydum. Bu kez fark edecek, elimden tutarak dağılmış tüm parçalarımı birleştirecektin. Aramıza koyduğün bütün mesafeleri kapatacak, ilgisizliğin ayak izlerini teker teker silecektin. Koşarak eşiğe geldim. Senden önce büktüm kapının kolunu. Parıldayan gözlerle "Hoş

geldin!" dedim. Dünyanın en ağır tokadıydı sözlerimi cevapsız bırakman, yüzüme bir kez bile bakmadan sessizce içeriye girmen.

Bendeki beni, bendeki yeni beni er geç göreceksin, diyordum ama yemekleri servis yaparken kalkıp müziği kapattın. Yemek masasının üstünde üşümüş gibi titreyen şamdandaki alevi üfledin, yüz voltluk tavan lambasını yaktın. Konuşmak için bahaneler yaratmaya çalışıyordum." Günün nasıl geçti, yoruldu mu, iş yerinde ne var ne yok?", "Yorgunum, yemekten sonra hemen uyuyacağım."demesen, duvarlar üstüme böyle yürümezdi, böyle bunalmaz, böyle yıkılmazdım.

Yemekten sonra salona geçip günlük gazeteleri karıştırdın. Sehpanın üzerine koyduğum akşam çayını yudumlarken ölümün arka yüzünün senden bana doğru hızla yürüdüğünü görmedin. Sehpaya yatırdığım umut birikintilerini siyah bulut kümeleriyle gölgelendirdin. Umudun bütün perdelerini indirdin, sana ulaşabileceğim kapıların hepsine anahtarlar koyup asma kilitler astın.

Duyarsızca uyumaya giderken kocaman bir dağı üzerime devirdin. Kapkaranlık bir geceyi, avuçlarımdan içine bomboş bir çerçeve olarak yerleştirdin. Yıllardır, raydan çıkan bir trenin yeniden raylara geri dönme ihtimaliyle yaşamıştım. Son ümidimi de elimden aldın, beni şimendifer enkazları arasına defnettin. Sönmüş bir ışığıymış şimdilerde. Kırık şamdanda ırgalanan alevi söndürmeseydin içim dışım biçare yalnızlıklardan uzaklaşacak; mahallemize, sokağımıza, evimize, salonumuza, masamıza tarifsiz ışıklar süzülecekti güneşten. O gece yüzüme bir kez dönüp bakabilseydin.

SEVDA YOLU

Sıcaklığına yıllar yılı ırağım
Özlemi bağrımda dindiren durağım
Sevda yolunda acemi bir çırağım
Nefesinin olmadığı yer dar bana

Sen, sen diye sayıklayan divaneyim
Gözündeki ışıltıya pervaneyim
Didemi sel aldı; ıssız, viraneyim
Ancak rüyalarda buluşmak kâr bana

Üşüyorum, ne baharda ne yazdayım
On üç yıl oldu, sürekli ayazdayım
Vuslat umuduyla sessiz niyazdayım
Kış güneşinde tek gülüşün har bana

Senden sonra hüznle aynı yaştayım
Hasret çekenler dergâhında baştayım
Yokluğunla acı, sert bir savaştayım
Dünya ahiret sen olursun yâr bana

Yetmez sevgimi anlatmaya lisanım
Kalbinin kuytusunu yegâne limanım
Bekle beni canımdan öte cananım
Biliyorum, sonunda muştı var bana

BİR YOKMUŞ BİR VARMIŞ

Masallara inanırdım. Belki de bu yüzden çocukluğa tutunabildim. Çünkü masallar hep “bir varmış bir yokmuş” diye başlardı; varlıkla yokluk arasına ince bir ip gererdi. Sonunda gökten üç elma düşerdi. Kime düştüğünü kimse tam bilmezdi ama ben hep birinin bana düştüğüne inanırdım. Kış gecelerinde halam bize geldiğinde, ev başka bir eve dönüşürdü. Sobanın başında dizlerine yatar-dık. Sen yattın, ben yattım kavgası çıkar, o hepimizi de bağrına basardı. Yaşlanmış kalbinde hepimize yer vardı. Başında yeşil sarığı, beyaz tülbenti olurdu. Kendine has bir kokusu vardı; yıllar geçse de içimde kalan bir koku. Konuşmaya başladığında dünya yavaşlardı. Hep bir atlıdan bahsederdi. Köylerine gelmiş bir atlı... Kimdi, nereden gelmişti, ne için gelmişti, kimse tam bilmezdi. Ama o atlı bir şekilde hep beklenen biriydi. Çocuk aklımla o atlıyı düşündüm. Belki bir gün bize de gelirdi. Masallar böyle bir şeydi: Ol-

mayacak şeyleri mümkün kılardı. Masallar bana inanmayı öğretti. Bir sese, bir dize, bir kokuya sığınmayı... İnsan, dizine baş koyabildiği sürece dünyaya katlanabiliyordu. Sonra masallar değişti. Prenses aynanın karşısına geçti. “Ayna ayna söyle bana” dedi, “bu dünyada en güzel kim?” Ayna sustu. Çünkü bazen gerçek, hemen söylenmez. Sonra konuştu. En güzel prenses değildi artık. Cadı aynayı suçladı. Oysa ayna yalnızca göstermişti. Gerçeğe tahammül edemeyen aynalar değildir. Belki de masallar burada büyümeye başladı. İnanmakla yüzleşmek arasındaki o kırılgan yerde. Şimdi dönüp baktığımda şunu biliyorum: Masallar yalan söylemez. İnsan, masalların içinden geçerken kendine katlanmayı öğrenir. Atlı belki hiç gelmedi. Ama beklemek, insanın içini ayakta tuttu. Gökten üç elma düştü. Biri anlatana. Biri dinleyene. Biri de hâlâ masallara inanmak isteyen çocuğa.

❖ Meryem YARDIMCI KÜÇÜK ❖

GECE PAZARINDA MUM YAKAN ADAM

Yoksul bir vadinin
ayaza kesmiş karanlığında
Gölgeye dönüşmeden
Bir aynaya bir uçuruma bakar gibi
Yüreğinin kırmızı zarında
Garip bir sancı
Kime anlatıp kime susacak

İstediğin ateş o senin
Çatırdayan bir buzda
İçimde ezilen ağrıyı azaltarak
Aşktan ve yaştan
Gizlilik saatinde
Tümünden aşk kesilmişim
Öyle naçar öyle mahşeri bir kalabalıktan
dönerken
Ölgün ölgün pırıldayan
Düşün içinde bir düş gibi bir gece vakti

Kalın bir sisin ortasında
Ne acelesi var
Ne de vazgeçişleri
Asmadan kalan son salkımlar
Hasadını korurken sessiz sessiz
toprak yüzlü kadınlar
Üzümler pestiller incirler
Saklandılar zahire sandıklarına
Sular dağlarda hoyrat hoyrat akarken
Henüz gün yorulmamış
Bir akşamüstüdür
Kentin soğuk zeminlerinde
sokaklarının dilinden
Görmeyi öğrenirken
Gün yorulmuş yıkımlardan

Kapı kenarında asılı elekten
Evin köşesindeki çömlekten
Değişen gelenekten töreden
Şafakta buğulu bir pencere

köklerimden sustum denizin sesiyle
kordan bir hançerle
örselenmiş sözcükler yaralı
azıksız susuz
bir mum ışığı kapı aralığında
aşkın hükmü sürer
kelam mektuba düşerken
yol olsam toprak olsam
seninle benim aramda özgürlük
tezgâhlarda ışığın kırılmasından yazgın
ölüm çağında yorgun değilsin
Yüreğine sıkışmış bir an

Muştulu bir haberdan uzak
Kıştan bu haber
Savaşın hâlâ hüküm sürdüğü yerlerden
Çadırını sele teslim eden kadınlara
Kuyulara düşerken yeni Yusuf'lar
Geceye sığınma vaktinde
Çarkların dışında öğütülmüş dönerken
Her seferinde
Sümbüller nergisler büyürken karlar al-
tında
Ağzının kenarındaki yangına
Anıların duvarları yıkılmış
Gözünde duvar gözünde yangın
Gün ışığının son şevkinde
Bir damardan bir aşktan
Yol alırken uzaklara
Bir ıstırap düğümünde
Zifiri geceye doğru
Işıyan rüzgârınla kapı çingiraklarında
kaybolmadan
takvim yaprakları
haber veriyor
topluyor kırılğan sesleri
korkma
Gece pazarına mum yakan bir adam var
Bak

❖ Faik KUMRU ❖

BAHARA

*mevsim henüz ilkbahar çıksın herkes seyrana
kırık kalpler el ele şahit olsun her âna*

Yeni, taptaze bir baharın ayak sesleri duyuluyor. Bu güzel muştı, kesintisiz bir necva ve fısıltı halinde kulaktan kulağa yayılıyor. Karanlığın en dip noktasının yaşandığı vakitler ki aydınlığa açılan kapının tokmağını tutup açacak bahtiyar, mutlu bir el arıyor. Leyli meccani, gece yatılı bir talebenin, ta iliklerine kadar işlemiş gurbet hasretinin biteceği ve tatil vesilesiyle ailesine kavuşacağı kutlu bir an gibi. Karanlık izbelere, loş yerlere, kuytulara güneş ışınları varmak üzere. Zifiri karanlığın sırtının yere gelmesine ramak kaldı, tuş oldu olacak.

Devasa cücelerin gölgesi kısaltıkça kısalıyor, yalancı güneşleri gurup ediyor, çamura batıyor. Tesir alanları gittikçe yok oluyor. Zehirli sarmaşık, kendi bedenini sarmış durumda. Gönülleri ve gözleri âmâ aciz rehberler kendi çaresizliklerinin içinde debelenip duruyor. Lal hatipler sahneden iniyor. Sağır sunucular ekranlardan çekiliyor. Hilkat garibesini insanımsı mahluklar, insanlık gemisini terk etmek üzere. Sayılı zamanlarını saymaya başladılar bile. Bütün çirkinler ve kötüler, büyük bir vebal içinde kıvranıp duruyor. Bu sancıyla yok olup gidecek-

ler.

Eski efkârlı arabesk şarkıların yerini, “dört başı mamur” yeni ve ümit veren şarkıların aldığı, bahar müjdelerinin birbirini arkasına tüllendiği tadına doyum olmayan zaman dilimleri, talihli sahiplerini gözlemekte. Kasvetli, kederli günlerin esamesi, ismi okunmayacak artık. Günlerin yirmi dört saatlik zaman periyotları uzadıkça uzayacak ve zaman genişleyecek. Keza günler de bundan nasibine düşen hisseyi, payı alacak. Ümitler şahlanacak, sayısız kanatlarla sonsuza yelken açacak.

Gözlerimize görünen her manzara muhteşem bir hal alacak. Gönül memleketinde art ardına inkılaplar yaşanacak. İzafi sınırlar bütünüyle kalkacak, gerek de kalmayacak zaten. Yaşanan ve yaşanılacak hâdiselere ne isim verirsiniz veriniz, bilinen dört mevsim olmayacak belki. Rengârenk mevsimlerin yaşanacağı, bütün bir insanlığın doğum sancılarının biteceği ve bütün yüzlerin güleceği aydınlık günler etrafımızı sarıyor, görmek istemeyen görmesin.

Öyle hassas vicdanlar vardır ki en ufak

bir karıncanın ayak sesini hisseden ve o karıncanın fısıltısını işiten yürekler, her güzelliğe aşına olmaya dünden kararlı. Güzel gören gözler var, güzel düşünen zihinler mevcut, yaşadığı hayatın her anını kıymetli bilip sermayesini yerinde değerlendiren şanslı kişiler ise cabası. Bir piyango, talih oyunu ki kaybetme ihtimâli olmayan bir çekilişte, her insanı doyumsuz mutluluğa yelken açtıracak ve o nadide, eşsiz güzel ülkenin sahiline kazasız belasız ulaştıracak.

İnanıyorum ki insanın yaşadığı her hayat dakikası, her nefes alışı ve her düşünce dünyası, yemyeşil güzellikler âlemine erişecek. Bütün eller tutuşacak, bütün eller de tutulacaktır. Tertemiz eller birbirine kenetlenmiş bir durumda yeni yeni iklimlere ve yeni yeni topraklara hoşça gidecekler, hoşça da gelecekler. Her taraftan hissedilecek olan bu huzur mevsimi, her cana yeni bir can daha katacaktır.

Adımlanan yolların tertemiz olması; hasbi yüreklerin empati ile dolması; eline, beline, diline ve içine hakim olan medeni bir toplumun inşa edilmesi önceliğinde, insani değerlerin baş tacı edilmesi de arzulanan bir mertebe, aşama. Bu seviyenin hedeflenmesi, iyi niyetli çalışmaların semeresini, meyvesini tez vakitte insanlığın sofrasına getirecektir.

Sorunların sıfırlanacağı, bütün girift meselelerin çözüleceği ve en büyük problemlerin dahi dört işlem seviyesinde rahatlıkla halledilebileceği mekânlara zevkli yolculuklarımız olacak. Nihayetinde çok da güzel bir varışa vesile olacaktır; insanın müsemmasına, özüne kavuşması. Hem ev sahibi hem de misafir olma duygularının iç içe yaşanacağı güzel vakitler, değerli vetire ve süreçler. Bıkmadan ve usanmadan yola revan olmak, dikenli yolları arşınlamak, gündüzünde ne ise gecesinde de o kadar samimi bir yürekle müşterek işlere iştirak

etmek.

Çarelerin bile naçar kaldığı biçare günler bitmeye ve tükenmeye mahkum olalı epey bir süre oldu lakin bu hali hissedenler de o nispette az. Azın değerinin çok, çoğun piyasa ederinin de az olması, bu müddet içinde yaşanan adiyattan ve sıradan olaylar zinciri. Yaşanan hadiselerin yeni baharda çok da bir öneminin bulunmayacağı anlaşılabacaktır.

Çünkü paylaşım, bölüşüm ve üleşme faaliyetini, bu sanatın pirleri ve bu işin değerini iyi bilen adil insanların eliyle olacağı için, az hak edenin hiç mağdur edilmeyeceğini, çok hak edenin de şımartılmayacağını, gidilen hakikat yolunun selametinden tespit edebiliriz. Pay dağıtan elin insaflı ve vicdanen rahat olması, alan elin ise durumdan memnun kalması, hakikatin kendini temsil etmektedir.

Her yerden efil efil, ılgıt ılgıt tatlı bir rüzgâr esiyor. Dalları, çiçekleri, kuşları vesaire bütün nebatatı ve hayvanatı bir anne şefkati ile okşayıp kucaklıyor. Sertlik, hırçınlık, hoyratlık, nobranlık, zorbalık, tiranlık vesâire ne kadar nahoş durum var ise zeval bulmak üzere bitecek, hem de sonsuza dek. Maddi ve manevi değerler silsilesi, yerel çaptan âlemşümül bir çapa çok kısa bir zamanda ulaşacaktır.

Tek ayak üzerinde durmaya çalışan, sendeleyerek yürüyen bütün total ve sakat düşüncelerin istisnasız hemen hemen hepsi devriliş gidecektir. İnsanlığın kadim kültürü, beşeriyet âlemini kucaklayacak ve bir şemsiye gibi herkesi içine alacaktır. Ne güneşin yakıcılığı ne de şiddetli bir yağmurun yağması, hiç kimseyi rahatsız etmeyecektir. Güneşin ısısı ve yağmurun damlası herkese şifa olacaktır. Bekleyin, bekliyorum.

MUTLULUK SANA VE BANA

dilber dudağından aşktır açlığın
emsali bulunmaz sevgi kucağın
rüzgara ver alsın gamın efkarın
yağmur anları yaz bahar ayının
coşarak akar çaylar nehirler

aşka hasret geceleri sayıklar
yalnızlıklar ülkesinden bir ses
kaybolurum enginlerinde denizin
rengimi bulurum kimliğimde
doğarsın her yeni günde

sürüklenirim yeni bir dalgayla
imkansız sevgiler büyüterek yüreğimde
rakımlar engel değil arzulara
ismin ruhumun derinliklerinde
savrulan nazlı yelkenli

cenneti sende bulduğum anlarda
esir edilmiş mahkumum gizlerinde
anlamsızlıkları bırakıp bir kenara
libasım ol çek aşkı üzerine
mutluluk sana ve bana

BOŞLUK

Çocukken
Sabahlar saçımı değil,
Eksikliğimi okşardı.

Düştüğümde
Kanamadım yalnızca;
Adım acının içinde titreşti.

Salıncakta yükseldim;
Tutan olmadı.
Gökyüzü yakındı,
Sen hep uzakta kaldın.

Gök gürledi;
Korku rüzgâr gibi esti.
Sarılacak kimse yoktu;
Çocukluk erken bir gölgeye dönüştü.

İstemek sustu.
Beklemek taşlaştı.

Boşluk:
Ben büyümeden
Beni boşluk büyüttü.

SALKIM SÖĞÜT RÖPORTAJLARI - 31

ŞAİR - YAZAR HANİFİ YILMAZ İLE SÖYLEŞİ

"ŞAİR HER ZAMAN VE ZEMİNDE KENDİNİ YENİLEME MECBURİYETİNDE"

SORU: Okurlarımız sizi daha iyi tanımaları için Hanifi Yılmaz kimdir?

CEVAP: Öncelikle MESDER ve Salkım Söğüt dergisi olarak böyle bir imkânı verdiğiniz için gönülden tebrik ediyor başarılarınızın devamını temenni ediyorum.

1953 Kahramanmaraş doğumluyum. Kuyucak-Divanlı semtinde büyüdüm. Turan İlkokulundan sonra İmam-Hatip orta kısmını bitirip Ticaret Lisesini bitirdim. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi Ön Lisans mezunuyum. Ankara'da Çalışma Bakanlığının çeşitli birimlerinde 2 yıl memurluktan sonra özel sektöre geçtim. Kısmen kendi adıma

bakırcılık imalatından sonra yine aynı alanda merkezi İstanbul'da olan büyük bir ihracat firmasının Kahramanmaraş Şubesinde müdür olarak 13 yıl çalıştım. Emekli oldum. Mimar Sinan mahallesinde 5 blok bir sitenin sorumlusu olarak görev aldım 7 yıl sürdü herkese hakkını teslim ettik. Depremde bu inşaatlarımızda hiçbir sorun olmadı elhamdülillah.

Bu arada yıllar önce kapattığım edebiyatın kapısını tekrar açtığımda kendimi bu atmosferin büyüleyici yazın ve şiir dünyasında buldum. 2 adet Anılar kitabı, 5 adet şiir olmak üzere 7 kitap çıkarmış oldum. Halen devam ediyorum. Hamdolsun.

İLK KİTABIM VUSLATIN IRMAKLARI İSİMLİ ŞİİR KİTABIMDI

SORU: Kaleme aldığınız eserler hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

CEVAP: İlk kitabım VUSLATIN IRMAKLARI isimli şiir kitabımdı. Hayli acemiliklerimin olduğu bir kitap olmasına rağmen beni edebiyatın içine daha da girmeme vesile oldu. İkinci kitabım SEVDA KERVANLARI; şiirde hecenin, serbest şiirin ve gazel tarzının daha da gelişmesine kapı araladı. Ardından GÖZDEN İNCİ DÜŞER az bir farklılıkla kendini gösterdi. BÜLBÜLÜN TEREN-NÜMÜ kitabımız deprem sonrası tenef-füsü içinde çıktı ve son olarak Naat, İlahi, Münacat ve Gazellerin olduğu ÜLFET ÇEŞMESİ şiir kitabımız yayınlandı. ANILARDAN ESİNTİLER VE SOHBET MEKTUPLARI anı kitaplarımızda ise yaşanmış olayları içine alan, düşündüren, kısmen bilgilendirme yazılarımızla meydana geldi.

SORU: Kahramanmaraş, edebiyat dünyasında "Şairler Şehri" olarak bilinir. Bu bereketli topraklarda doğup büyümek, edebiyat yolculuğunuzda sizin yönünüzü nasıl tayin etti?

CEVAP: İlkokul çağlarında başlayan okuma alışkanlıklarımız; destanlar, aşık kitapları, daha sonraları romanlarla, divan edebiyatı şiirleri ile öykülerle, sinemalarla tanışmalarımız beni daha ziyade şiir dünyasına yöneltti.

İLK ŞİİRİM USARE DERGİSİ ÜÇÜNCÜ SAYISINDA YAYINLANDI

SORU: Yazma tutkunuzun bir "me-seleye" dönüştüğü o ilk anı hatırlıyor musunuz? Hanifi Yılmaz'ı kalemi eline almaya iten temel motivasyon neydi?

CEVAP: Gençlik yıllarımızda bizi celden beden hamasılık, din, vatan, millet duyguları elbette. Kahramanmaraş'a geldiğimde yavaş yavaş kalemi elime aldığım şiirlerim biraz birikmişti. Mahmut Nedim Tepebaşı ile birlikte kurduğumuz

EBRAR VAKFI faaliyeti olarak USARE dergisi gün yüzüne çıkmıştı. Derginin üçüncü sayısında benim şiirim yayınlanmaya başladı. Yalçın Yücel cesaretimi artırmış benim edebiyatın şiir dünyasında yer bulacağımı söylemişti her iki dostuma teşekkür ediyorum.

Daha sonraları geç te olsa tanıştığım Celalettin Kurt dost insanın şiirlerimde ki eksiklerimi tespitle bana yol göstermesini saygıyla yâd ediyor teşekkür ediyorum. Ayrıca ALKIŞ dergisinde bize yer veren, beni nesir yazmaya sevk eden Merhum Oğuz Paköz ağabeyi de rahmetle anıyorum.

YAZDIĞIM ŞİİRLER HİÇ UMMADIĞIM KİŞİLER TARAFINDAN BEĞENİLDİ

SORU: Edebiyat dünyasında siz "Saklı Şair" olarak anılıyorsunuz. Şairliğinizi gerçekten sakladınız mı? Bu konuda neler söylersiniz.

CEVAP: Küçük yaşta babamı kaybetmemin, ailece yaşam mücadelesi vermemizin yanında tek okuyan bendim, tarlalarda çalışırken bile Kemalettin Tuğcu kitaplarını okuduğumu hatırlıyorum. Bunun yanında hayat mücadelesini sırtlanma mecburiyeti gerçeği karşısında kitaplardan, şiirden kısaca edebiyattan uzak kaldım. Ankara ve İstanbul hayatımın 16 yılını almıştı. Evlenmiş çocuklarım olmuştu. Yıllar sonra Kahramanmaraş'a geldiğimde ekonomik durumum biraz düzelmiş, ev sorunun kalmamış, kitaplarım bana yeniden selam vermeye başlamıştı. Arkadaş guruplarımızda haftalık kitap okumalarımız, bilgi dağarcığımızın biraz daha neşvü nema bulması, sorgulama faslına ilettiler beni ve sosyal medya ile tanışmamız ise tekrar şiir kapısını açmamıza vesile oldu. Yazdığım şiirler hiç ummadığım kişiler tarafından beğenildi. Bunlardan depremde ailece kaybettiğimiz (ruhları şâd olsun) İmam-Hatip, daha önceleri merhum Mehmet GEMCİ ile birlikte YALNIZARDIÇ dergisini çıkaran Fahri YILMAZ bana "Sen saklı şairmişsin be abi" demiş ilk kitabımda bunun yazılmasını istemişti.

**NURİ PAKDİL GİBİ AĞABEYLER
HEP BİZ GENÇLERE DEĞER VERİR
YOL GÖSTERİCİ OLURLARDI**

SORU: Edebiyat camiasında birçok meşhurlarla dostluğunuz oldu. Özelikle şehrimizin medarı iftiharını “Yedi Güzel Adam” diye adlandırılan yazar ve şairlerimizle birçok hatıranız olduğunu biliyoruz. Biraz anlatır mısınız?

CEVAP: Evet yedi merhum güzel insanlarla birlikteliklerimiz oldu. Her biri farklı izler bıraktı hayatımda. Ankara faslında AKABE kitabevinin kurulması ile Erdem Bayazıt, Rasim Özdenören, Cahit Zarifoğlu ve Çalışma Bakanlığı memurluğumda yakından tanıma fırsatı bulduğum Nuri Pakdil ağabeyler, hep biz gençlere değer verir yol gösterici olurlardı. Eskişehir’de ikamet eden Atasoy Müftüoğlu ağabeyi de bu dönemde tanıdım. Maraş Milliyetçiler Derneği atmosferi Ankara’da da devam etti. Bir gün Erdem ağabeyle Ankara terminalinde karşılaştığımızda benim bakırcılıkla uğraşmamı hiç hoş karşılamamıştı. Onların nazarında bizler ideal insan olarak kalmalı mücadelemiz o yönde olmalıydı. Ruh mimarlarımızdı onlar, ruhları şâd olsun mekânları cennet olsun diyorum. İstanbul’da Üstat Necip Fazıl, Sezai Karakoç, yine Ankara’da Said Özdemir ağabey, Kahramanmaraş’ta Ahmet Soğancıoğlu, Mehmet İncimez, Hikmet Kibakçı, Haydar İncimez, Murat Bayazıt, Ahmet Bayazıt gibi insanlar gönül mimarlarımızdı.

**BENİM İLKOKUL ZAMANLARIM
ANNEMLE YUNUS EMRE İLAHİLERİ
OKUMAKLA GEÇTİ**

SORU: Siz genellikle şiirlerinizde, hece şiirleri, gazel, naat, divan tarzı geleneksel şiir tarzı üzerine eserler veriyorsunuz. Modern şiirin imkanlarını kullanırken gelenekle bağınızı nasıl koruyorsunuz? “Eskimeyen yeni” nin peşinde koşarken heybenizde hangi usullerin mirasını taşıyorsunuz?

CEVAP: Bu birazda edebiyat dünya-

sında hislerinizin eğilimine bağlı olsa gerek. Benim ilkokul zamanlarım annemle Yunus Emre ilahileri okumakla geçti. O yüzden Yunus’un derin izlerini taşıdığımı sanıyorum. Daha sonraları Fuzûlî’nin Su Kasidesi, Nefî’nin Bahar kasidesi, Ziya Paşa’nın Terkib-i bendleri, biraz Namık Kemal, Yahya Kemal, Cahit Sıtkı ve sonrasında Necip Fazıl, Sezai Karakoç ve bunların yanında bizi hiç yalnız bırakmayan Süleyman Çelebi’nin Mevlidi, her zaman esin kaynaklarım olarak devam etti.

HER DEVRİN ŞİİR TARZI MUHAKAK Kİ OLACAKTIR

SORU: Hece şiirlerinin yanında son dönemlerde serbest şiir örnekleri de veriyorsunuz. Bu bir arayış mı? Yoksa modern çağa ayak uydurma mı? Bu konuda neler söylersiniz?

CEVAP: Gönül dünyanız şiirle ihya oluyorsa, şiirin hiçbir tarzından uzak kalamazsınız. Tabii olarak yeni neslin edebiyat anlayışına bigâne kalamayız. Madem ki şair, her zaman ve zeminde kendini yenileme mecburiyeti var ki olmalı o halde bu çağın anlayışına hitap eden şiirler de olmalı, hele bu bir ihtiyaç olarak görülüyorsa şairler bu konuya bigâne kalmamalı, her daim yeni bir şeyler söylenebilir, “Artık yeni şeyler söylemek lazım” diyen Mevlânâ’ya kulak verip rahmetle anmalı. Her devrin şiir tarzı muhakkak ki olacaktır, bunda bağnazlığa yer yoktur.

**ŞAİR HÜZÜNSÜZ OLABİLİR Mİ
HAZAN MEVSİMİ GELİR DE ŞAİR
HÜZÜNLENMEZ Mİ**

SORU: Şiirlerinizde genellikle nahif bir hüznün ile sarsılmaz bir umut yan yana duruyor. Bu iki zıt kavramın birleşiminden doğan o “edebi orta yolu” nasıl tarif edersiniz?

CEVAP: Şair hüzünsüz olabilir mi. Hazan mevsimi gelir de şair hüzünlenmez mi. Şiirin temel malzemelerinden biridir hüznün, acı, elem keder. Bu biraz da şairin

hayatı ile ilgili olsa gerek. Acılarla geçen bir hayatın elbette şiirde sanatta etkileri olacaktır. Bizler İslam coğrafyası çocukları olarak havf ve reca arasında bir orta yol çizgisinde olmamız icap eder. İşte bu inanç gereği olarak ne kadar hüznü bir hayatımız olsa da elbet güneşin doğacağını yüreklerin sevineceğini ümit ederiz. Mısralara yansımaları gayet doğaldır.

MADAM Kİ ŞAİRLER ŞEHİRİYİZ YÖNETİCİLERİMİZ ŞAİR VE YAZAR- LARINA SAHİP ÇIKMALI

SORU: Biliyorsunuz Kahramanmaraş Unesco Edebiyat Şehri ilan edildi. Siz bir şair yazar olarak yeni dönemde Unesco'dan ne gibi bir beklentiniz var.

CEVAP: Unesco madem bize bir değer vermiş bizlerin de bu yönde bir katkımız olması gerekir. Şair yazar ve sanatkarlar zengin olmayan bir gurubu temsil eder ancak daha güzel eserler ortaya çıkarmalıyız ama yöneticilerin bu güzel gelişmelere imkanlar hazırlaması, yeni mekanlar açması gerekir. Mesela şair ve yazarların her zaman buluşacağı mekanlar, bir sahaflar çarşısı, kiraathaneler yapılmalı. Küçük salonların sayısı artırılmalı. Madem ki Şairler şehriyiz, yöneticilerimiz şair ve yazarlarına sahip çıkmalı, kitap basımlarında, yayınlanmasında yardımcı olmalılar, uygun ikramların olduğu kafe, kiraathanelerle destek olunmalı.

SORU: Şehrimizdeki edebi faaliyetleri nasıl buluyorsunuz? Yeterli bulmuyorsanız neler yapılabilir?

CEVAP: Yeterli demek doğru olmaz, her geçen zamanda daha güzeli elde edinceye kadar gayret içinde olmalıyız birbirimizi desteklemeli, yeni nesillere heyecan vermeliyiz. Yine birkaç şair dostumuzla edebiyat alanında bir iz bırakma adına isim babası olduğum MAVİ YOL dergimizin de edebiyatımıza, Kahramanmaraşımıza güzellik katacağını belirtmek istiyorum. Bu arada tüm dergilerimizi ayrı ayrı tebrik ediyor, başarılı ömürler diliyorum

MESDER KENDİNİ İSPATLAMIS DAHA İLERİYE GÜZEL BAŞARILARA İMZA ATACAĞI KANAATINDAYIM

SORU: Siz aynı zamanda Kahramanmaraş'ta edebiyat derneklerinde faaliyetleriniz oldu. Özellikle Mesder Kahramanmaraş Edebiyat ve Sanat Derneği faaliyetleri hakkında neler söylersiniz.

CEVAP: Mesder kendini ispatlamış, Merhum Hacı Ali Özturan çizgisinde görevini devam ettirmiştir. Daha da ileriye, güzel başarılarla imza atacağı kanaatindeyim yeter ki safları sıkı tatalım, insanımıza kalem ve kelimelerine sahip çıkalım.

KİBİR ŞAİRLERİ YALNIZLIĞA SEV- KEDEN EN BÜYÜK DÜŞMANDIR

SORU: Kahramanmaraşlı genç yazar adaylarına ve Salkım Söğüt Dergisi okurlarına bu köklü edebiyat mirasının altında ezilmeden kendi özgün seslerini bulmaları için neler önerirsiniz?

CEVAP: Bardak taşıran bilgi kültür ve tecrübelerimizi iyi değerlendirelim. Biraz kalem tüketelim, örnek insanlarımızı takip edelim, son nefese kadar okumaya, ilim ehli olmaya, kâmil insan olmaya gayret edelim, kibir şairleri yalnızlığa sevk eden en büyük düşmandır unutmayalım.

SORU: Zihninizin bir köşesinde bekleyen, "Henüz vaktini bekliyor" dediğiniz yeni bir kitap çalışması var mı? Okurlarınızı gelecekte nasıl bir Hanifi Yılmaz bekliyor?

CEVAP: AMENTÜ'NÜN ESRARI isimli çalışmam devam ediyor. Ayrıca ESENLİKTEN GÖLGELER isimli çalışmam hazır sayılır. İnşallah yayınlanması için vaktini bekliyor diyebiliriz.

Bu güzel, sıcak ve samimi sohbet için çok teşekkür ediyorum.

Bu mülakat imkânını bana verdiğin için ben teşekkür ediyorum, sağ olun var olun edebiyatla kalın vesselâm.